

Kvantová duše

03/2023

**Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.**

**Spánek a plynutí času
Tajemství kvantového mikrosvěta
Placebo nebo nocebo
Matička příroda a lucidní snění
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie**

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl březnoví číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možnostmi existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvare nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

Pokud se rozhodnete přispět do našeho časopisu, budeme rádi.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro březen:

Proud poznání směřuje k nehmotné realitě. Vesmír začíná vypadat spíše jako velká myšlenka než jako obrovský stroj. Mysl se již nejeví jako náhodný vetřelec do říše hmoty... spíše bychom ji měli oslavovat jako jejího stvořitele a vládcu.

Sir James Jeans

<https://pixabay.com/cs/photos/fantazie-želva-holub-3105819/>

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Spánek a plynutí času

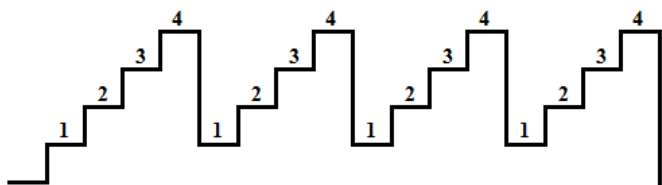
Subjektivní vjem plynutí času nemusí být důsledkem jakési změny rychlosti průběhu elektrochemických reakcí v našem mozku, ale může být dán tím, že v soustavě psýché, v důsledku kvantově-relativistických efektů, čas plyne jinak než v okolním prostoru.

Existuje-li duše jako fyzikální hmotný objekt, jenž podléhá zákonům kvantového „mikrosvěta“, měly by se u něj projevovat také efekty kvantového světa, jako jsou skokové změny energie, provázené změnou plynutí času a někdy i vnímání okolního prostoru.

Rozvinutý stav psýché by měl být charakterizován lokalizací psýché v prostoru, pomalým plynutím času subjektu, stavem, kdy je duše „plná energie“. Naopak svinutý stav by měl být charakterizován rozšířením psýché (vědomí) do prostoru, čas subjektu by měl rychle plynout, energie psýché subjektu by měla být snížena a jakoby rozprostřena do prostoru.

V psýché by různým kvantovým stavům mohly odpovídat různé úrovně bdění a spánku. Přejdem na jinou kvantovou hladinu – úroveň bdění by mělo dojít k změně kvantového stavu psýché, odpovídající změně její energie, velikosti a k změně plynutí času svázaného s psýché. Různá spánková stádia by pak odpovídala různým kvantovým stavům.

Spánek má čtyři stadia. Fáze 1 představuje stadium nejhledčího spánku, kde se záznam EEG spícího člověka podobá získanému při sledování bdělé mozkové aktivity. Spánkové stadium 4 se pokládá za nehlubší periodu spánku, protože se jeho EEG záznam podobá grafu komatózního stavu. Během sedmi až osmi hodin spánku se objeví čtyři, někdy i pět period, opakování všech čtyř stadií. Snová REM fáze spánku odpovídá stadiu 1, NREM fáze stadiu 2, 3, 4.

Rozvinutý stav psýché by mohl odpovídat stavu, kdy NREM fázi spánku. Plynutí vnitřního času oproti vnějšímu je zpomalené, vědomí není schopno zpracovávat podněty z okolí. Mozek neuvolňuje energii. Protože převážnou část spánku strávíme v NREM fázi, zdá se nám, že noc uplyne velmi rychle. V této fázi člověk načerpává energii a regeneruje tělo. Když má dostatek energie, probouzí se nebo se u něj objevuje REM (snová) fáze spánku.

NREM fáze spánku bývá charakterizována jako fáze beze snů, kdežto REM jako snová část spánku. Ve skutečnosti se člověku zdají sny i ve fázi NREM, ale ve fázi NREM nepovažujeme tyto sny za "pravé sny". REM fáze spánku se podobá bdělému stavu. Přestože sny netrývají obvykle déle než několik sekund, zdají se nám mnohem delší. Subjektivní čas plyne ve fázi REM mnohem rychleji, a proto bychom tuto část spánku (podobně jako bdělý stav) měli chápat jako jeden ze svinutých stavů lidské psýché.

Bdělý stav psýché představuje její svinutý stav. Oblast vědomí, která byla dosud stažena do malého prostoru, se rozšiřuje na celý okolní svět v dosahu našich smyslů. Svinutý stav psýché umožňuje rozvinutí smyslových obrazů, vzorců myšlení a jednání.

I v bdělém stavu se plynutí subjektivního času může měnit. Když se cítíme příjemně – bavíme se, čas nám utíká rychle. Naopak když prožíváme nějakou nepříjemnou situaci, náš subjektivní čas se vleče.

REM fáze spánku je charakterizována krátkodobým svinutím celé mysli na úroveň dokonce nižší, než je v bdělém stavu. Protože mozek ve spánku nepřijímá žádné informace z okolí nebo je přijímá jen v omezené míře, uvolněnou energii rozvíjí informace ze svého nevědomí do vědomí v podobě snů.

Usínání je proces, který probíhá skokově – v jednu chvíli si jsme vědomi toho, co se děje kolem nás. O sekundu později jsme již v říši Morfeově. Je to důsledek kvantového skoku spojeného s přerušením pozorování okolního světa.

Někdy se nám může stát, že prožijeme sen jakoby ve zlomku sekundy. To by mohlo znamenat, že se naše snící psýché svinula více, než je typické pro normální bdělý stav. Vzhledem k tomu, že ve spánku pracuje psýché v širším rozsahu energie, není příliš překvapivé, že sny nemusí být vždy pouze chaotické, ale mohou mít tvůrčí, inspirativní či dokonce numinózní charakter. To, co nedokážeme pochopit v bdělém stavu, nám může zjevit sen.

Snová realita velmi připomíná (svinutou) kvantovou realitu, kterou nejsme schopni přímo postihnout. Snové obrazy jako by neuznávaly pravidla časové souslednosti, bývají neurčité a neuznávají logiku bdělé reality. To, co se nám ve snu zdá smysluplné, po probuzení se jeví chaotické a nesmyslné. Vzpomínky na sny se nám velmi rychle po probuzení rozplývají. Ve snu svinutá psýché subjektu pozoruje svinutou realitu svého nevědomí.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Nový pohled na lidskou duši a vědomí \(tiskem 2016\)](#)

TAJEMSTVÍ KVANTOVÉHO MIKROSVĚTA

Rostislav Szeruda

Pokud vás kvantová fyzika nešokovala, ještě jste ji nepochopili. To, co nazýváme reálným, je vytvořeno z věcí, které nemůžeme považovat za skutečné.

Niels Bohr

Hmotné objekty a struktury jsou tvořeny chemickými sloučeninami, které obsahují molekuly, jež se skládají z atomů chemických prvků. Atomy však nejsou základní stavební jednotkou hmoty, protože jsou tvořeny ještě elementárnějšími částicemi, jako jsou protony, neutrony, elektrony a fotony – částice světla. Ani to ale nejsou všechny elementární částice. Existují piony, kaony, hadrony, hyperony, neutrina a mnohé jiné. A je dokonce možno předpokládat, že některé známé elementární částice jsou tvořeny ještě elementárnějšími částicemi, jako jsou třeba kvarky.

Ze zkušenosti je známo, že tělesa zahřátá nad teplotu 700 °C vydávají světelné záření viditelné lidským okem. Pochopit princip záření tzv. černého tělesa byl ale pro fyziky devatenáctého století velký problém. Vyřešil ho až německý fyzik Max Planck. Ukázal, že předpoklad o neomezené dělitelnosti množství zářivé energie je nesprávný.

Vytvořit vztah popisující vyzařování černého tělesa, který byl v plném souladu s pozorováním, se mu podařilo na základě předpokladu, že vyzařování elektromagnetických vln probíhá po „kvantech“, dále nedělitelných porcích energie. Energii jednoho kvanta vyjádřil jednoduchým vztahem:

$$E = h\nu$$

kde h je tzv. Planckova konstanta a ν je frekvence záření.

Experimentální výzkum na přelomu devatenáctého a dvacátého století ukázal, že elektrony i jiné elementární částice se chovají jinak, jsou-li pozorovány, a jinak, nejsou-li pozorovány. Jsou-li pozorovány, chovají se jako malá zrnka písku. Nejsou-li pozorovány, nechovají se jako částice, ale spíše jako vlny, jež se vzájemně skládají, interferují, ohýbají se kolem předmětů či vytvářejí difrakční obrazce. Mohou se chovat jako částice i vlnění zároveň.

Je zajímavé, že elektrony mohou vytvářet na stínítku difrakční obrazec nezávisle na tom, zda prolétají skrze štěrbinu hromadně, nebo prolétají-li skrz štěrbinu po jednom. S čím ale jednotlivý elektron může interferovat, když prolétá skrze štěrbinu sám? Naše chápání reality předpokládá, že elektron proletí jednou nebo druhou štěrbinou. Skutečnost je nicméně

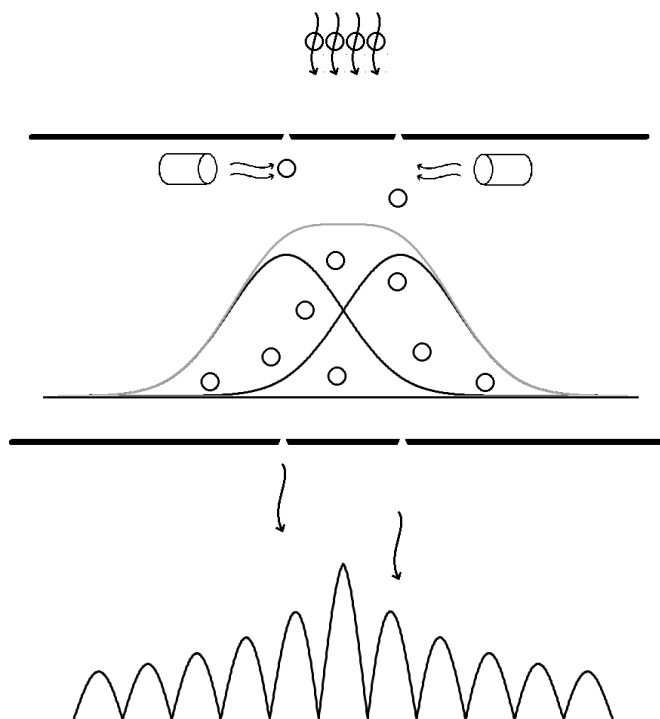
taková, jako by elektron mohl proletět oběma štěrbinami současně, jako by se jedna skutečnost rozštěpila na dvě možné skutečnosti – na dvě možné historie.

Čím mají částice nižší hmotnost, tím více je u nich patrný kvantově-vlnový charakter. Čím lépe známe jejich polohu v určitém okamžiku, tím méně přesně víme, jak velkou rychlostí se pohybují. Naopak víme-li velmi přesně, jak rychle se pohybují, nevíme vůbec nic o tom, kde se právě nacházejí. Naše možnosti získat informace o poloze a hybnosti těchto částic začínají být omezeny tzv. kvantovými neurčitostmi, jimž se nelze principiálně vyhnout. Kvantový svět nemá pevné obrysy jako ten náš, ale je mnohem více rozmazaný a neurčitý.

Nacházejí-li se elementární částice v energetické pasti, aniž by měly dostatek energie, aby se z ní dostaly ven, je zde určitá možnost, že protunelují stěny své pasti a ocitnou se mimo ni. Kulička uzavřená v lahvi v nám známém světě by toho nikdy nebyla schopna. Elementární částice, která se nachází v tomto okamžiku na tomto místě prostoru, se může v příští sekundě s nenulovou pravděpodobností ocitnout na úplně jiném místě prostoru – třeba někde v jiné galaxii. To klasická kulička nedokáže. Nemůže být v této sekundě zde a v druhé na konci Sluneční soustavy.

Žádný jev není fyzikálním jevem, dokud není pozorovaným jevem.

John Archibald Wheeler

Pokračování příště.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)
(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Placebo nebo nocebo?

Placebo (placeo – líbit se, příjemný) je neúčinná látka či postup léčení, který u pacienta vyvolá pozitivní léčebný efekt, přestože by žádný léčebný efekt neměl být pozorován. Léčebný efekt je považován pouze za důsledek autosugesce pacienta.

Placebo je používáno jako kontrolní vzorek při testování účinnosti léků. Pokud testování ukáže, že účinnost placeba je stejná jako testovaného léku, je lék považován za neúčinný. Na placebo je však stále zajímavá jedna věc – že minimálně po nějakou dobu, dokáže zlepšit stav pacienta. Jak je to možné?

Lékaři ani vědci se většinou tento efekt vůbec nepokoušejí vysvětlit. Za to pohrdavě říkají: „To je jen placebo efekt. Je to jen sugesce.“

Jsme-li jen biologická těla produkující myšlení a iluzi vědomí, nemělo by nás nic, co na naše buňky nemá přímý chemický vliv nijak ovlivnit, a to ani naše myšlení. Placebo efekt nám říká, že nejsme jen těla. Máme duši, která není pouhým vedlejším produktem činnosti těla a mozku. Je schopna činnost těla ovlivnit pozitivním i negativním směrem.

Lékaři dnes už přiznávají, že více jak 70 % nemocí má psychosomatickou příčinu. Psycho (duše) působí na soma (tělo) a může být příčinou nemoci. Problém, kterým se trápí naše duše, se dříve či později změní ve fyzickou nemoc. Přesvědčíme-li svou mysl, že je to možné, je také schopna spustit velmi účinné léčebné procesy v těle.

Je popsána řada případů lidí v těžkém stadiu nemoci, u nichž došlo k náhle remisi nemoci v době, kdy už pro ně z lékařského hlediska nebyla naděje na vyléčení. Došlo k tomu na základě jakéhosi spirituálního zlomu, který nastal v jejich mysli. V některých případech došlo u nich k vyléčení v průběhu jen několika dnů či hodin. Bohužel, stejně jako lékařská věda nemá příliš tendenci zkoumat podstatu placebo efektu, nezajímají ji ani případy spontánního vyléčení lidí. Jsou to prostě černé ovce, které se oddělily od stáda. Nezemřely podle pravidel.

Nemoc se často jeví jako hlas duše, který člověk nechťel či nechce slyšet. Alopatická medicína je mocná ale zároveň nebezpečná tím, že člověku, který nechce slyšet, pomůže hlas duše umlčet, přehlušit. Výsledkem je, že nedojde k vyléčení, ale jen získání času než se nemoc, třeba v jiné formě, vrátí. Člověk se stává trvalým zákazníkem farmaceutických firem, které na jeho vyléčení určitě nemají zájem.

Představme si situaci, kdy by pacient dostával dvě stejně vypadající pilulky. Obě by měly stejnou chuť

a, pokud možno, i charakteristickou vůni. V jedné by byla alopatická účinná látka a v druhé placebo. Pilulka s alopatickým lékem by ale, jak je bohužel obvyklé, měla i řadu nežádoucích vedlejších účinků, které by se časem kumulovaly a poškozovaly zdraví pacienta. Otázkou je, zda by bylo možno omezit dávky alopatické látky ve prospěch placeba. Naučila by se mysl pacienta spouštět léčivou reakci těla jen na základě shodné chuti a vůně léku, díky čemuž by organismus nebyl nadměrně zatěžován nežádoucími vedlejšími účinky léku?

Často se tvrdí, že léčivý účinek placeba je jen dočasný. Na tom tvrzení je hodně pravdy. Proč tomu tak je? Vidím dva důvody. První je, že účinek placeba zmizí, jakmile je lék či léčba zpochybněna. Pacient se dozví, že ten lék, který požil, neobsahuje žádnou léčivou látku, a tudíž v jeho účinek přestane věřit. Nastane tzv. nocebo efekt (noceo – škodit) – pozitivní účinek se ztratí a pacient, který se cítí podveden, se cítí o to hůř. Placebo efekt může být silnější, když v něj věří nejen pacient ale i lékař, který ho podává.

Nocebo efekt je stejně silný nebo silnější než placebo efekt. Jsme mu, ať už si to uvědomujeme nebo ne, vystaveni mnohem více než placebo efektu. Lékař řekne: „Je mi líto vaše nemoc není léčitelná.“ nebo „Můžeme vám prodloužit život za cenu, že ...“ Když se svěříte svým blízkým, že máte tu a tu nemoc, hned mají jasno, jak to s vámi dopadne. Dopředu vás i vaši mysl naprogramují na to, co se s vámi stane. Kdybyste jim řekli, že chcete zkusit nějaký jiný způsob léčby, hned vám řeknou, ať si neděláte nějaké naděje, a ujistí vás, že vám to stejně nepomůže.

Pokud byste stále nebyli přesvědčeni o síle nocebo efektu, přečtěte si příbalový leták k nějakému léku – určitě tam najdete nějaký nežádoucí efekt, který se u vás projeví. Proto je to také psáno malým písmem. Bojíte-li se virových nemocí a chcete se nechat očkovat, přečtěte si někde, co taková vakcína obsahuje. Už se pak nebudete tolik bát viru jako vakcíny.

Druhý důvod, proč účinek placeba bývá pouze dočasný, vidím v tom, že, podobně jako alopatické léky, necílí na příčinu nemoci ale jen na její symptomy. To pomůže, ale zřejmě nestačí.

V případě placeba a noceba to, co nám pomáhá cítit se lépe či hůř, jsou naše představy. Na tom se asi všichni shodneme. Kdybychom je dokázali lépe ovládnout, možná bychom měli nástroj, kterým bychom dokázali podpořit léčbu nemoci zevnitř. Uvědomme si, že lékaři nejsou odpovědní za naše nemoci ani zdraví. To jen my.

„Kdyby bylo možné, aby pacient podpořil léčbu zevnitř, to by byl ten lék na rakovinu.“

Deepak Chopra

Inspirováno knihou: Goswami, A.: Kvantový doktor. Olomouc 2014.

LUCIDNÍ SNĚNÍ

Markéta Jurištová

Matička příroda a lucidní snění

V této kapitole si dovoluji hodně. Budu totiž hlasitě oponovat slavnému profesorovi M. Walkerovi, který ve své knize „Proč spíme“ napsal:

„Vzhledem k tomu, že více než osmdesát procent běžné populace umění lucidního snění neovládá, zůstává otázkou, zda se jedná o prospěšný, či škodlivý jev. Kdyby bylo umění vědomého snění skutečně užitečné, matka příroda by jím určitě obdařila daleko hojnější počet lidí.“

Já si naopak myslím, že matička příroda to zařídila nám všem, ale tak trochu zákeřně. Proto zatím není lucidně snících mnoho. Lidé, kteří se naučili lucidně snít sami od sebe, totiž popisují opakující se ošklivý sen – noční můru. Tím, že se časem dokázali s tím zlým vypořádat přímo uvnitř snu, drama skončilo a oni zjistili, že mohou svoje sny ovládat. Při čtení této kapitoly se setkáte s určitou dávkou psychologické teorie (už zase!), poprosím ještě o shovívavost, pokusím se příliš vás tím nezatížit a přitom vysvětlit, že dle mého názoru je lucidní snění zřejmě pro člověka naprosto přirozené.

Noční můry – bod obratu

Jak už jsem se přiznala hned v úvodu, jsem lucidním snílkem od dětských let. Tehdy jsem žila se sestrou a rodiči v Egyptě, což byla pro nás Čechy v sedmdesátkách poněkud exotická destinace. Já i ostatní děti z česko-slovenské komunity, která se zde vytvořila, jsme prožívali přímo pohádkové dětství. Bydleli jsme v Alexandrii, a kromě koupání v moři jsme se také často pohybovali kolem starověkých památek, kterých je v Egyptě opravdu hodně. Jsou monumentální a budí jak obdiv, tak i určitý respekt, vyzařuje z nich jakási tajemná energie. Nevím, jestli mé noční můry začaly už tam, nebo až když jsme se vrátili do vlasti, ale naprosto jasně si pamatuji opakující se děsivý sen, ve kterém jsem padala z Pompeiova sloupu. Dokud mě po nějakém čase nenapadlo ve snu roztáhnout paže a létat, budila jsem se hrůzou uprostřed noci. Když jsem zjistila, že se mohu v některých snech přemísťovat podle své vůle, často jsem létala přes moře zpět za kamarády do Alexandrie.

Podobné noční můry, říká se jim idiopatické (nemají reálný podklad v podobě nějakého traumatu), postihují 90 % lidí, nejčastěji mezi šestým a třináctým rokem života. V dospělosti se objevují u 4–8 % populace. Ale jinak je to samozřejmě s nočními můrami, které jsou způsobeny traumatem. Víme, že noční můry se vyskytují v REM fázi spánku, na rozdíl

od takzvaných nočních děsů, které se objevují hned na začátku spánkového cyklu (v NREM). Noční děsy mají jiný průběh než noční můry, člověk (většinou dítě) se náhle posadí v posteli, má otevřené oči, úzkostný výraz, často křičí a utíká ke dveřím, jako by chtěl před něčím uniknout. Je třeba tedy rozlišovat i tyto dvě různé poruchy spánku.

O překonání nočních můr a pozdějších lucidních snech mluví často ti lidé, kteří lucidně sní sami od sebe. I Stephen LaBerge uvádí sérii svých vlastních snů odehrávajících se pod vodou, které se mu zdály jako pětiletému, musel si v nich vždy uvědomit, že to, co prožívá, je jen sen.

A teď bych vám chtěla nastínit mé vysvětlení, jak že si to matička příroda naplánovala s lucidním sněním. Slavný psycholog Erik Erikson formuloval vývojovou teorii psychiky člověka pomocí takzvaných psychosociálních krizí (nejznámější je asi puberta a krize středního věku), konfliktů, kdy podvědomí staví člověka do obtížných situací. Těmto situacím říká „body obratu“. Buď je v nich krize vyřešena, pak nastává vývoj kupředu neboli růst, nebo vyřešena není a vývoj je porušen.

Já jsem přesvědčena, že právě dětské noční můry takovým bodem obratu jsou. Pokud dítě uvnitř snu překoná svůj strach a projeví svou vůli, třeba zažene strašidlo nebo vyřeší nebezpečnou situaci, naučí se lucidně snít. Jeho mozek má pak další možnost (cestu), jak se úspěšně vyvíjet a učit. Pokud ne, noční můra časem stejně sama vymizí.

Bod obratu, kdy dětská noční můra vyústí, nebo nevyústí do probuzení ve snu, tedy nastává nejdříve kolem šestého roku věku dítěte. Je zajímavé, že tuto dobu uvádí i S. LaBerge jako počátek schopnosti lucidně snít a spojuje jej s třetím vývojovým stadiem chápání snu.

Předpokládám, že nejste psychologové, abyste hned věděli, o čem je vlastně řeč. Takže podle teorie jiného slavného psychologa Jeana Piageta se u dětí mění chápání reality a snu v souvislosti s věkem. V první fázi, asi do čtyř let, děti neodlišují sny od reality, mezi čtvrtým až šestým rokem už dokážou částečně odlišit, ale nevědí přesně, co vlastně sen znamená. Děti ve věku od pěti do osmi let postupně začínou chápat, že sny se odehrávají jen v jejich hlavě.

„V plně lucidním snu pak snící dosahuje třetí fáze, když si konečně uvědomí, že to, čím prochází, je zážitek čistě duševní povahy, a že snový svět, který ho obklopuje, je zcela oddělený od světa fyzického. Být takto lucidní předpokládá, že snící dosáhl Piagetova třetího stadia a ví, že sny jsou pouze mentální zkušenosti. Vzhledem k tomu, že tohoto stadia dosahují některé děti ve věku pěti let, můžeme předpokládat, že ve stejné době se u nich mohou začít objevovat lucidní sny. A skutečně, moje první lucidní

sny se odehrály přesně v tomto věku a mnoho dalších lucidně snících uvádí, že jejich zkušenost s lucidním sněním začala mezi pátým a sedmým rokem.“ (Stephen LaBerge)

Úplně vidím, jak v budoucnosti přibude do školních osnov nový předmět „základy snění“. Bude to něco jako povídavá výtvarná výchova, děti budou brebentit o tom, co se jim zdálo, a u toho budou kreslit, modelovat z plastelíny (nebo z jiné úžasné barevné hmoty), stříhat obrázky, lepit a dělat koláže.

Pokračování příště.

Podle knihy: Bílá kniha lucidních snů – Průvodce

www.bilakniha.cz

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

7. Hrozba z vesmíru

„Martino?“ zahájil jsem konverzaci, hned po tom, co se mi vrátilo vědomí.

„Ano,“ ozvala se, aniž by se ohradila, že jí tykám a oslovuji ji jménem. Zřejmě na tom v mém případě nezáleželo.

„Máte na něj pozitivní vliv,“ usmál se Yamamoto potutelně.

„K čemu mě tu potřebujete?“ zeptal jsem se přímo, znechucen profesorem přítomností. Sice jsem neměl tělo, ale přesto bych si s paní (nebo slečnou?) doktorkou rád povídal o samotě.

„Jak už jsem říkal,“ ujal se slova profesor, „potřebujeme, abyste podnikl pro nás misi.“

„Pak budu volný?“ chtěl jsem říct, že konečně budu opravdu mrtvý, jako všichni ostatní.

„Ano,“ souhlasil, ale nevěřil jsem mu.

„Ano,“ kývla doktorka hlavou, když se k ní tázavě natočila má kamera. „Slibuji.“

„Dobře,“ souhlasil jsem, i když v jejím hlase chybělo přesvědčení, že to profesor či někdo nad ním povolí. Pochopil jsem však, že ona udělá pro to všechno. Slíbila to. „Tak povídejte!“ vyzval jsem je.

„Na Zemi směřuje objekt o hmotnosti planety. Pokud dojde ke srážce, může zaniknout život na Zemi,“ zachmuřil se profesor. Zřejmě si byl vědom, že se to týká i jeho.

„To si děláte srandu,“ nechápal jsem, co na mě zkouší. Já už jsem nebyl schopen pomoci nikomu – ani sám sobě. „Pokud letí na zemi asteroid, obraťte se na Bruce Willise. Dejte mu dva až tři kosmoplány, vrtnou soupravu a on už váš problém vyřeší...“

„Kéž by to bylo tak jednoduché,“ povzdechl si.

„Jak je velký ten váš objekt?“ projevil jsem přece jen trochu zájmu. „Větší než 1 km?“

„Menší, mnohem menší...“

„Tak v čem je problém? Každý takový objekt pouze pěkně shoří v atmosféře. To ví každé dítě školou povinné.“

„Tehle objekt neshoří. To spíš Země shoří...“

„Tak, jak je tedy velký?“

„Je menší než špendlíková hlavička...“ pokrčil rameny Yamamoto.

„Sakra,“ bylo na mně, abych se divil. „To znamená, že je to...“

„Černá díra, ano černá díra,“ doplnil mě vážně.

„Na černou díru je ten objekt ale příliš malý, pokud má hmotnost jen planety,“ přemýšlel jsem nahlas. „Černé díry mohou vzniknout gravitačním kolapsem velmi hmotných hvězd. Jedině že by to byla...“

„Primordiální černá díra,“ doplnil mě opět. „Ano, ta vznikla někdy na počátku existence našeho vesmíru, když byl ještě hodně horký.“

„A neměla by Zemí jen neškodně proletět? Nabourá pár atomů a molekul, projede Zemí jako nůž máslem a bude pryč...“

„Obávám se, že až tak malá zase není,“ zavrtěl hlavou profesor. „Slyšel jste někdy o tzv. Tunguzském meteoritu, který dopadl na Zemi v roce 1908?“

„Jistě, jako každý.“

„Jedna ze spekulativních hypotéz navržená fyziky z Texaské univerzity tvrdila, že tento jev mohl způsobit průchod černé díry o hmotnosti podobné Zemi. Tato hypotéza ale nebyla nikdy brána vážně, protože neexistují známky toho, že by někde na druhé straně Země – v Severním Atlantiku tento objekt zase stejně okázalým způsobem opustil Zemi. Navíc v oblasti dopadu zůstaly stopy kosmického materiálu.“

„Takže spekulace. Myslím, že i kdyby takové malé černé díry existovaly, vůbec bychom netušili, že se někde v našem okolí pohybují,“ začínal jsem být unaven.

„Máte skoro pravdu. Současná výpočetní technika je však obdivuhodná. Pohyb objektu o hmotnosti planety, i když není vidět, zákonitě narušuje pohyb jiných vesmírných těles. Tak se dá jeho existence odhalit. Vyjde-li vám, že se tento objekt čas od času dostává do blízkosti Země podobně jako ostatní blízkozemní planety a kolem roku 1908 musel být tento objekt opravdu velmi blízko, pak je opravdu na místě otázka, zda mohl mít něco společného s oním Tunguzským meteoritem. Nemyslíte?“

„Třeba je to opravdu jen planетка,“ podotkl jsem.

„Proč ji ale není vidět? Víme, kde by asi měla být, ale přesto ji nedokážeme spatřit. Malá Calypso, tak se jmenuje, tančí po dlouhé eliptické dráze kolem Slunce a vrací se k nám jednou za dvacet šest let. To je dost často na to, abychom ji mohli objevit.“

„Sám jste však popřel, že tzv. Tunguzský meteorit mohl být černou dírou...“

„Ano a ne. Možná průchod černé díry této velikosti Zemí nemusí znamenat, sám o sobě, žádnou katastrofu, ale v jejím gravitačním poli se mohou nalézat zachycené částice prachu a jiné menší objekty, které spolu s ní narazí do Země. Průletem Zemí se černá díra zbaví balastu kolem sebe. Otázkou ale je, zda to bude vypadat jako by do atmosféry vletěl roj meteorů, nebo dojde znovu k explozi jako

na Tunguzce, popřípadě i mnohonásobně větší. Mimochodem tunguzský úlomek mohl mít v průměru pouhých šedesát metrů. Představte si, že by smetí této velikosti či dvakrát třikrát větší zasáhlo třeba Paříž nebo New York.“

8. Mise Malá Calypso

„Co si přejete, abych udělal?“ zeptal jsem se přímo, když jsem si trochu odpočinul. Stále mi totiž nebylo jasné, co bych mohl udělat pro záchranu Země. Byl jsem jen malé nic, zavřené kdesi, neschopné udělat cokoli pro svou vlastní záchranu.

„Při posledním přiblížení Calypso k Zemi v roce 2012 jsme se domnívali, že to bude ona, kdo způsobí bájnou apokalypsu. Naštěstí se tak nestalo a Calypso nás opět minula. Jen trocha smetí, které ji doprovázelo, vlétla do atmosféry. Tam všechny úlomky neškodně shořely jako meteory,“ doplnil profesor k tomu, co mi už řekl.

„Dobře. Co já s tím? Máte ještě několik let času něco vymyslet. Pokud nás tedy ještě dřív nezasáhne Apophis.“

„Máte pravdu Apophis by nás mohl zasáhnout ještě o dva roky dřív v roce 2036. Již je ale takřka jisté, že nás těsně mine. Pozornost médií celého světa je soustředěna na něj. Programy na jeho odklonění z dráhy však již existují řadu let a pracuje se na nich. Málokdo ovšem něco tuší o Calypso,“ promluvila doktorka Robinson, jež právě vstoupila do místnosti.

„Rád vás vidím, Martino,“ pookřál jsem a natočil k ní svou kameru. Byla to kočka. Její vzhled už ve mně nevyvolával žádnou bouřlivou reakci hormonů, ale stále jsem měl pocit, že to dokážu posoudit.

„Vydržte, už se dostanu k meritu věci,“ pokáral mě profesor za ztrátu koncentrace. „Před pěti lety jsme vyslali k Calypso druhou sondu s iontovým motorem. Nese, stejně jako první, celou řadu přístrojů – infračervený spektrometr, UV spektrograf, různé kamery pro viditelné i infračervené spektrum, přístroje na měření magnetického pole, analyzátor kosmického prachu, hmotový spektrometr, mikroakcelometr a také...“

„A co se stalo s první sondou?“ skočil jsem mu do řeči bez zájmu o seznam vědeckého harampádí na sondě.

„Zmizela při pokusu o přiblížení.“

„Calypso měla hlad...“ odušil jsem.

„Kéž by...“ zabručel. „Navádění sondy na dálku k něčemu, co není vidět a má velikost prachového zrnka, je mimořádně náročné. Zářivý tok, který vychází z černé díry o této velikosti, je prakticky nulový. Má-li Malá Calypso hmotnost čtyřikrát deset na dvacátou kilogramů, pak její teplota je srovnatelná s teplotou lidského těla a vyzařovaný výkon je řádově

miliardtina wattu. Jediné, čeho se dá chytit, je její gravitační pole.“

„No, nemáte to snadné,“ řekl jsem pobaveně. „Možná byste se měl dát k lovcům duchů. To vy už ale vlastně jste...“

„Gravitační pole nám na určení polohy černé díry stačí. Horší je, že se kolem ní celkem blízko prohání řada menších objektů – myslím z hlediska hmotnosti. Je to jak kosmické smetí v blízkosti Země – stačí málo a je po sondě. Bohužel, v případě černé díry, může toto smetí obíhat velmi blízko jejímu těžišti, a proto i velmi velkou rychlostí.“

„Co tedy vlastně potřebujete?“

„Potřebujeme se bezpečně přiblížit k Calypso, abychom mohli iniciovat výbuch, který by odfouknul nebo zničil všechny její souputníky větší padesáti metrů. Pak nám Calypso nijak neublíží, i kdyby proletěla přímo skrze někoho z nás.“

„Zamiřte nukleární střelu na Calypso přímo a několik kilometrů od jejího těžiště vyvolejte výbuch. Všechny větší objekty v blízkosti se ihned vypaří nebo budou vymrštěny pryč od epicentra. Jak jednoduché...“ poradil jsem mu.

„Přesně o to jsme se pokusili s první sondou. Bohužel k výbuchu nedošlo,“ povzdychl si profesor. „Sonda byla zničena dříve, než došlo k plánovanému výbuchu. Nedostala se dost blízko. Souputníci ochránili Calypso lépe než protiraketový systém.“

„Jak bych vám mohl pomoci já, když nejlepší technika selhala?“

„Máme dvě možnosti,“ vstoupila do hovoru doktorka Martina. Postřehla, že do mého mechanického hlasu se opět vkrádá nevraživost. „Můžeme svěřit náš osud do rukou techniky a doufat, že tentokrát nám to vyjde, nebo se můžeme pokusit o pilotáž sondy.“

„To jako já?!“ užasl jsem.

„Sonda nese umělý mozek, jako je ten, v němž se nacházíte. Poskytne vám periferie nutné pro ovládání sondy,“ ujal se profesor opět slova. „Vaším úkolem bude bezpečně navést sondu a vyvolat explozi. No a pak budete volný...“

„Tak to vám tedy pěkně děkuji,“ vydechl jsem naprázdno.

„Můžete se zkusit vrátit zpět sem do Mozku L01,“ nabídla mi Martina alternativu, ale její oči říkaly, že tato varianta mě asi taky neučiní šťastným.

„Ještě lepší,“ zavrtěl jsem nevěřičně kamerou.

„Nemusíte letět sám,“ pravil tajemně profesor.

„Říkal jste, že nemáte žádného jiného člověka na tuto misi,“ zněl můj hlas i v syntetickém provedení dost divně.

„Člověka, opravdu nemáme,“ hlesla Martina.

„Tak koho máte?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Máme mimozemšťana,“ pohlédl profesor směrem ke mně, jako by chtěl vědět, co ta informace se mnou udělá.

„Máte tělo? Dělali jste mu pitvu?“

„Ne, máme jeho duši stejně jako tu vaši,“ sdělil mi profesor.

„Moc nekomunikuje, ale můžeme vás seznámit,“ pozvedla Martina ramena a zase je ztěžka spustila.

„Potřebuji se na chvíli odpojit...“ požádal jsem o možnost na chvíli o ničem nevědět. Bylo mi vyhověno.

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

(Ilustrace: Petr Vyoral)

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

7. Poslední rozloučení

Princ ještě vnímal, když se u jeho postele objevili jeho nešťastní rodiče. Cítil, jak ho plačící matka uchopila za chladnou ruku, a měl pocit, že se mu vzdaluje někam do dálky. Ocítl se sám v nějaké malé, tmavé a děsivé jeskyni. „Tak takhle vypadá smrt,“ pomyslel si vylekaně. „Nebudu se bát, nic zlého jsem v životě nespáchal, nikomu jsem neublížil, a proto se nebudu bát,“ rozhodl se být statečný a přijmout svůj osud.

Ve chvíli, kdy učinil toto rozhodnutí, se stěny jeskyně kolem něj rozestoupily, jako by je někdo nafouknul. Zároveň se celý prostor kolem něj prosvětlnil a malá, tmavá, děsivá jeskyně se změnila v jeskyni zářivou a krásnou. Bylo v ní tolik světla, že musel mhouřit zrak, aby neoslepl. Alespoň takový měl pocit.

Zdálo se mu, že stěny jeskyně jsou protkány milióny zářivých diamantů. V každé jejich plošce se zrcadlil nějaký obraz. Byly to střípky, v nichž se odrážel celý svět. Byl pozorovatelem obklopeným obrazy v nějaké podivné knihovně uprostřed neskutečna.

„Princ umřel! Stalo se neštěstí! Princ umřel!“ znělo celým hradem. Princ pozoroval, jak jeho přítel Teodor, zkroucený zármutkem, sděluje tuto zprávu otci a matka propuká v hořký nárek nad ztrátou milovaného syna. Snažil se na ně zavolat, že není mrtvý, že žije, i když se nachází někde daleko, ale zřejmě ho z té dálky nemohli slyšet.

Náhle měl Richard pocit, že není sám. Nikoho neviděl, pouze podivnou světélkující mlhu měnící se v jasně zářící oblak. V tom oblaku se objevila dívčí postava. Byla neskutečně krásná. Připadala mu jako dítě i dospělá žena současně. „Kdo jsi?“ zeptal se, aniž by z jeho úst vyšlo jediné slovo. Zdálo se, že mu dívka rozumí, jako by četla jeho myšlenky.

„Jsem tvůj průvodce,“ řekla a on jí rozuměl bez toho, aby cokoli slyšel. Přesto měl pocit, že její hlas je nádherně zvonivý. „Půjdeš se mnou?“ napřáhla k němu svou průsvitnou ruku a on se vydal za ní.

Na hradě zavládl smutek. Královna si mohla oči vyplakat a král chodil jako tělo bez duše. Dvořané byli zarmoucení, protože většina z nich měla prince ráda. Byl ke všem vstřícný a milý.

Nikdy se nechoval nadutě a panovačně. Jestliže ho někdo požádal o pomoc, neodmítl mu ji. Pouze pár dvořanů z okruhu knížete Vladislava a Viléma ho nemělo rádo. Považovali ho za příliš slabého a měkkého, aby se stal v budoucnu králem Slavelonu.

Král vyhlásil v celém království smutek a nechal synovo tělo přenést do hradní kaple, kde mělo odpočívat, než se s ním jeho blízcí rozloučí. Vlastní smuteční obřad se konal za dva dny. Na přání královny proběhl jen v úzkém kruhu rodiny a nejbližších přátel. Kněz pronesl dlouhý smuteční proslov a truchlící rodina i hosté položili kolem princova lože smuteční květiny a rozsvítili svíčky na jeho památku.

Když králi a královně kondoloval kníže Vladislav se synem, všiml si Teodor, že se obraz prince vystavený nad jeho katafalkem zachvěl a pak se svezl k zemi, jako by ho podivná síla odlepila od tmavé zdi.

„Zatracený průvan,“ zamrazilo knížete v zádech. „Zavřete dveře!“ rozkázal, i když vchod do kaple byl uzavřen a před dveřmi stála stráž. Přestože nebylo jasné, odkud by se zde průvan mohl vzít, všichni přítomní pocítili závan studeného vzduchu, který se mezi nimi propletl jako had.

Po skončení obřadu se princovi rodiče i všichni hosté rozešli truchlit do svých komnat. Pouze stráž před vchodem zůstaly na svém místě a zůstal zde také baron Teodor, který se rozhodl držet čestnou stráž u bezduchého Richardova těla. Nemohl uvěřit, že je jeho svěřenec mrtvý, že tak rychle opustil tento svět, kterého si ani nestačil užít. Jak tak stál u princova těla osvětleného světlem mnoha svící, dotkl se bezděčně jeho chladné ruky. Ta mu ztěžka, ale přátelsky sevřela prsty...

Omdlelého Teodora našla o půl hodiny později jeho paní, když mu šla starostlivě přinést něco k pití a zakousnutí, jak leží nehybně před princovým pohřebním ložem. Zvedla muže do náruče jako dítě a posadila ho na nejbližší stolec.

„Probud' se, ty starej hlupáku!“ snažila se ho přivést k vědomí tak, že ho zlehka, láskyplně propleskla zleva i zprava.

„Co to děláš, hloupá ženo?“ probral se Teodor k vědomí, kupodivu velmi rychle.

„To jsem ráda, miláčku, že ti nic není,“ kulatá tvář jeho ženy se usmívala jako sluníčko.

„Au,“ třel si Teodor bouli na hlavě, kterou utrpěl, když omdlel, a čelist, jež trochu utrpěla od políček jeho ženy, než zase přišel k vědomí, „měl jsem divný sen.“

„Jaký, broučku?“ zajímala se jeho paní.

„Zdalo se mi, že mě princ chytil za ruku. Pak jsem omdlel a upadl jsem. Přitom jsem měl pocit, že na mě princ promluvil.“

„To se ti jen zdálo,“ podívala se na něj baronka útrpně. „Asi se udeřil do hlavy víc, než je zdravo,“ pomyslela si. „Jen aby mu to nezůstalo. Už tak s ním není k vydržení.“

„Ne, nezdálo,“ zakroutil Teodor zamyšleně hlavou, i když princ stejně jako dřív ležel nehybně na katafalku.

„A co říkal, můj drahý?“ zeptala se jeho paní starostlivě s vědomím, že bláznům se jejich bláznovství nemá rozmlouvat.

„Říkal, že pokud má žít, musí zůstat mrtvý.“ rozpomněl se Teodor na princovo poselství a jeho paní mu soucitně přiložila na čelo šátek namočený v chladné vodě, kterou mu přinesla prve na pití.

8. Pohled z výšky

Princ si myslel, že průvodkyně, která se mu zjevila, přišla, aby ho převedla na onen svět. Byl překvapen, že ačkoliv jeho tělo zemřelo nebo se alespoň mrtvým jevílo, jeho vědomí stále nějakým způsobem existovalo. Dokonce měl pocit, že jeho mysl je nyní jasnější než kdy dřív. Ještě víc byl ale překvapen, když mu jeho průvodkyně sdělila, že jeho čas ještě nenastal.

Jeho tělo ještě žilo, bylo však tak slabé a ochromené nemocí, že jeho životní funkce byly utlumeny na minimum. Nedokázalo již déle vázat

k sobě duši, která se teď pohybovala mezi tímto a oním světem. Normálně by již byl mrtvý a jeho duše by byla na cestě na věčnost, ale byla zde síla ještě mocnější, která si nepřála, aby princ umřel předčasně.

„Já jsem lék na tvou nemoc,“ řekla dívka. „Byla jsem poslána, abych ti pomohla. Měl bys vědět, že každý člověk má na tomto světě svůj úkol. Někdy je to úkol velký, jindy jen malý, ale nikdy ne bezvýznamný. Na světě je hodně křivd a utrpení, ale existuje vyšší síla, která pomáhá všem, kdo mají čisté a statečné srdce a před sebou velký cíl.“

„A co když neznám svůj úkol? Co když nejsem dost silný na to, abych ho splnil?“

„Neboj se. Přijdeš na to, jaký je tvůj úkol, a najdeš i dost sil, abys ho splnil,“ usmála se na něj jeho průvodkyně, nebo to tak alespoň cítil. „Někteří lidé svůj úkol splní či se o to alespoň pokusí, aniž by věděli, že nějaký úkol plní. Řídí se svým svědomím a dělají prostě to, co považují za správné.“

„A co když odmítnu splnit svůj úkol?“ ptal se dál.

„To samozřejmě můžeš.“ Jeho průvodkyně se trochu zamračila. „Někteří lidé dají za svého života přednost prospěchu vlastnímu před prospěchem všech. Pro moc a bohatství budou klidně i zabíjet. Jednoho dne je ale dostihne spravedlnost. Když ne ta lidská, tak ta vyšší určitě. To ale snad není tvůj případ.“

Kdyby princova duše nebyla čistá a neměl velké sny k naplnění, už by zcela jistě nežil. Jeho nemocné tělo leželo sice nehybně a ztuhle, ale on měl pocit, že se koupe v záplavě jasného světla, které ho hřálo a léčilo, i když to lidé nemohli vidět. To světlo přicházelo skrze jeho novou přítelkyni. Ona byla prostředníkem mezi ním a vyšší formou existence. Pomyslel si, že ta dívka musí být anděl.

Když ho tato žena stvořená snad z čistého světla vyzvala, aby ji následoval, vůbec netušil, co ho čeká. Změnil se stejně jako ona v beztvary obláček, který byl náhle velký jako celá Země. Byl dokonce ještě větší a měl pocit, že sleduje Zemi z velké výšky. Zdála se mu malá, a přece o dost větší, než si kdy představoval. Na krátký okamžik měl pocit, že vidí celý vesmír se všemi hvězdami a galaxiemi v jeho velkoleposti a kráse.

Potom se jako zázrakem vrátil zpátky na Zem. Spatřil své království a v něm i sám sebe jako malého kluka. Viděl se, jak roste. Smál se vlastní nešikovnosti při výcviku na rytíře. Najednou uslyšel, jak se mu jeho stejně staří druhové za zády smějí. Ani by mu to tolik nevadilo, kdyby ten smích nebyl jízlivý a opovržlivý. „Přece mě nemohou hodnotit jen podle toho, že nemám tolik síly jako oni a nejsem tak šikovný,“ pomyslel si. „Byl jsem

k nim přece vždy přátelský a milý. Myslel jsem, že jsme přátelé.“

Richard byl zklamaný, že někteří blízcí lidé se k němu chovali mile jen proto, že byl princ. Konečně mohl vidět pravou tvář lidí, které znal. Někteří byli dobří a upřímní, jako jeho přítel Teodor, a měli prince doopravdy rádi. Byli však i takoví, kteří svou pravou tvář skrývali za maskou falešného přátelství a úslužnosti. K jeho překvapení k nim patřil i jeho strýc Vladislav a bratranec Vilém. Byl zděšen, když viděl, že to byli právě oni, kdo ho připravil o život. Chápal nyní i to, proč se k tomu jejich temné duše rozhodly.

„Tak Vilém chce být králem,“ pomyslel si. Kdybych to jen byl věděl, rád bych mu byl ten úděl přenechal. Richard po tomto prozření cítil takové zklamání, že vůbec neměl chuť se na svět vracet.

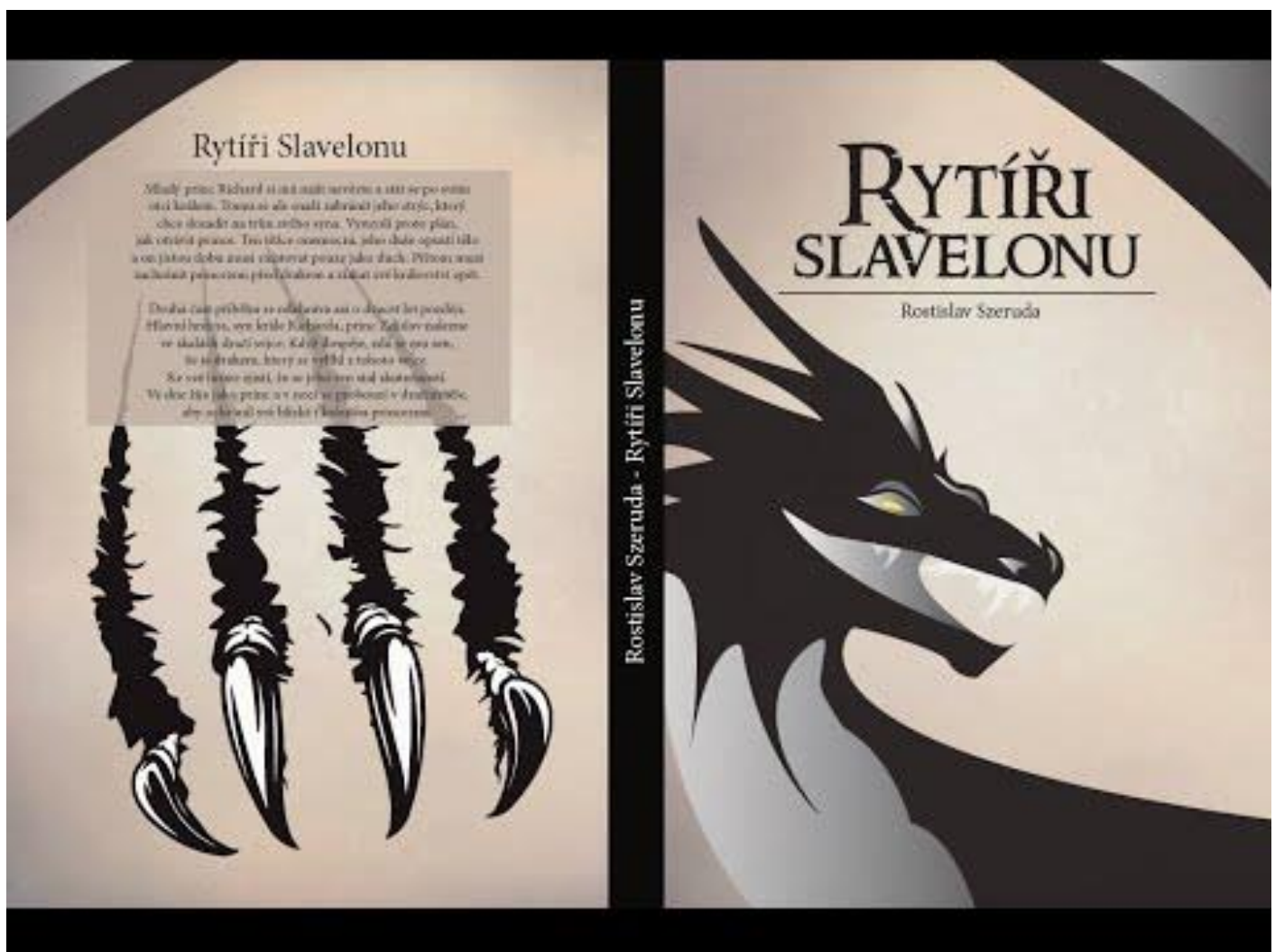
„Nebud' smutný,“ uslyšel za sebou vlídný a příjemný hlas své průvodkyně. „Nevědomost je sladká. Poznání pravdy nebývá vždy příjemné.“

„Pokud nejsem mrtvý, kdy se budu moci vrátit do svého těla?“ zeptal se, i když si nebyl jist, zda o to opravdu stojí.

„Všimni si, ještě jsi ho zcela neopustil. Stále jsi s ním propojen,“ řekla dívka a on uviděl, že ho s jeho tělem stále ještě spojuje cosi jako tenké světelné vlákénko. „Tvé tělo potřebuje spát, aby se zotavilo, ale probudí se, až si to budeš přát. Než se ale do něj zcela vrátíš, musíš být na návrat připraven. Bude to pro tebe velká zkouška.“

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení

I když si někdy můžete myslet, že vaše sny jsou nesmyslné, hloupé, někdy i obtěžující, nebo bolestivé, domnívám se, že VŽDY jsou sny právě takové, jaké mají být. Proč si to myslím? Protože je režiruje nevědomí a nevědomí je příroda. Znáte snad lepšího režiséra?

Napište mi děj svého snu, může být i v sérii. Popište své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek, pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Sen o premiérovi

Sen začal tím, že jsem dostal v práci úkol. Měl jsem zjistit jak konkurence (mého zaměstnavatele) uvádí na trh nový produkt. Zkoumal jsem tedy nějaký excelový soubor s daty a informacemi o určitém produktu. Obraz se ale náhle změnil na nějakou veřejnou prezentaci, zřejmě tiskovou konferenci, na které náš současný premiér vysvětloval a obhajoval svůj formulář přihlášení do důchodu a jakousi pomocnou konstrukci, která je k tomu potřeba. Premiér nebyl v životní velikosti, ale asi o půlku menší, než je normální výška člověka.

Vystoupil před publikum a začal vysvětlovat, jak je formulář, na jehož vytvoření se podílela celá vláda, jednoduchý a úžasný. Měl to být formulář, který je určen pro moji generaci, která půjde do důchodu až za dvacet let. Svá tvrzení dokládal postavením asi čtyřmetrové věže z párátěk, špejlí a klacíků, které byly svázané provázky a nitěmi, celé to vypadalo jako obrovský stav, který se ale bortil a byl velice chaotický a křehký. Premiér chtěl předvést jak pomocí této věže – zařízení jednoduše vyplní formulář. Já už jsem to nevydržel a vystoupil z davu, protože při pohledu na tu šílenou věž z párátěk se mi chtělo brečet a smát se zároveň. Řekl jsem nahlas, že je to celé neuvěřitelně hloupé a požádal premiéra, aby vyplnil ten skvělý formulář sám a teď hned. Premiér se na mě podíval a začal rychle utíkat pryč. Nevěřicně jsem se za ním díval a dav mi mezitím začal provolávat slávu. L.

Rozbor:

Sen začíná pracovním úkolem, který se změní na tiskovou konferenci, která se odehrává v nějakém

ohraničeném prostoru, budově. Tato pevná část – budova je pravděpodobně symbolem osobnosti snícího L. Je v něm složka, která naslouchá nařízením, úkolům, vysvětlením (lidé na tiskové konferenci) a složka, která tato nařízení vymýšlí a aplikuje (vláda a premiér). Velící složka je znázorněna jako velice nedůvěryhodná. Emoce nedůvěry a zklamání, které byly tímto způsobem vyvolány se snaží snová terapie uvolnit pomocí znovuprožití. Je zde tedy patrná skutečná obava a strach z nejistoty v reálném životě. Nevědomí vytáhlo z paměti vzpomínky na prožívání současné politické situace, která u snícího evidentně nebudí pozitivní reakce. Zajímavé je i srovnání technologie při zavádění nového produktu konkurence (počítač) a technologie při prezentaci nového vládního formuláře (bortící se věž z párátěk). Obavy o udržení zaměstnání – budoucnost – život v reálném životě jsou silně prožívány i na nevědomé úrovni. Premiérův útěk a následné uznání davu je pak uvolněním těchto tenzí. Nabízí se myšlenka, že právě pohled na současnou politickou situaci a hodnocení reálných schopností vlády je vlastně důvodem těchto silných obav o budoucnost a existenci.

Závěr:

Popisovaný sen je terapie uvolnění napětí, které je způsobeno obavami z nejisté budoucnosti. Nevědomí použilo jako scénu pro snový obraz prvky z prožívání současné politické situace. Konstrukce čtyřmetrové vratké a velice amatérské věže je poplatné kritickému pohledu, který na aktuální vládu snící J. má. Poloviční výška premiéra je samozřejmě také symbolická, je to vlastně výška dítěte při nástupu do školy a mentálně odpovídá (amatérské a dětské) konstrukci, která je představována širšímu publiku. Katarze-úleva-očištění z této neutěšené situace je potom útěk neschopného premiéra a radost davu. Nevědomí se v tomto případě snaží, prostřednictvím znovuprožívání emocí nejistoty – obav z budoucnosti a posléze úlevou, pomocí snícímu překonat náročné životní období.

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

quantum.psyche@seznam.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)
<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>
<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>
<https://www.instagram.com/r.szeruda/?hl=en>
<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>
<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si tento časopis nebo nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

<https://pixabay.com/cs/photos/zrcadlení-zrcadlový-obraz-zrcadlové-2968596/>